

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **M.K.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 6, Brno, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, P.O. Box 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 2.11.2010, čj. MV-67917/VS-2010,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 7.12.2010, žalobkyně napadá rozhodnutí ministra vnitra ze dne 2.11.2010, čj. MV-67917/VS-2010, kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4.2.2010, čj. OAM- 9723-6/TP-2009, jímž byla žalobkyni podle ust. § 75 odst. 2 písm. b) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost o povolení trvalého pobytu podaná podle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně uplatnila v žalobě tyto skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí:

1.) Žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, když je nesrozumitelné, neboť žádost žalobkyně byla zamítnuta z důvodu, že žalobkyně nepředložila doklad zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. V rozkladu však již uvedla, že pokud má správní orgán za to, že žalobkyně "nepředložila" některou z náležitostí, tak žádá o to, aby byla správním orgánem vyzvána k odstranění vad svého podání dle ust. § 37 odst. 3 ve spojení s § 45 odst. 2 správního řádu. V zamítavém rozhodnutí o rozkladu však na straně třetí uvádí, že *"V daném případě tedy nejde o nedostatek podání, jak je namítáno v podaném rozkladu, neboť doklad o svých příjmech žadatelka předložila. Ministerstvo vnitra však k tomuto dokladu nepřihlédlo ..."*. Rovněž i rozhodnutí orgánu I. stupně je v tomto směru

nesrozumitelné, když i toto na straně číslo 3 hovoří, že „*nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, jak je vymezen v ust. § 71 odst. 1 ZoPC*“. Sám žalovaný tedy jednoznačně uzavírá, že žalobkyně svou povinnost "předložit" doklad splnila, aby se tak zprostil odpovědnosti za to, že žalobkyni nevyzval k odstranění vad podání. K celé této své konstrukci přitom vytváří nový pojem, který zákon o pobytu cizinců nezná, a sice že k dokladu Ministerstvo "pouze nepřihlíží." V té souvislosti žalobkyně rovněž namítá, že smysl ust. § 37 odst. 3 a 45 odst. 2 správního řádu nesměřuje pouze k tomu, aby správní orgán vyzval k odstranění vad pouze ryze procesního rázu ale se jedná o konkretizaci obecné poučovací povinnosti (§ 4 atp. správního řádu). Rozhodnutí a celý proces má být transparentní a předvídatelný a proto nemůže obstát rozhodnutí a vůbec správní řízení takové, kdy správní orgán nedá účastníku za celou dobu ničeho najevo, nevyzve účastníka ani jednou k odstranění ať už procesních, nebo hmotně-právních vad, a pak najednou správní orgán vydá zamítavé rozhodnutí. Tato otázka je dle názoru žalobkyně vyvolána nejednoznačností zákona. Z předmětného ust. totiž neplyne, jestli je zamítnutí žádosti sankcí za nesplnění procesní povinnosti, nebo zákonodárce směřoval do roviny hmotně-právní.

2.) Žalobkyně dále napadá i hmotně-právní posouzení správním orgánem, když ten primárně hovoří o výkonu nelegální práce, kterou měla vykonávat žalobkyně. Otázka výkonu nelegální práce je však posouzení spáchání správně-právního deliktu a dovození odpovědnosti. Dle ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu si však nemůže správní orgán jakoukoliv předběžnou otázku posoudit tak, aby vlastně posuzoval, zda osoba spáchala trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt. Tedy ani žalovaný si nemůže tuto otázku řešit jako předběžnou, když k tomu není dle zákona příslušný. V tomto směru je tedy dokonce napadené rozhodnutí nicotné, když spočívá na posouzení otázky, ke kterému však žalovaný není vůbec věcně příslušný (§ 77 odst. 1 správního řádu).

3.) V další námitce žalobkyně uvádí, že žalovaný založil své rozhodnutí rovněž na úvaze, že výkonem nelegální práce se žalobkyně dopustila závažného narušení veřejného pořádku. S takovýmto pojetím se ovšem nelze v žádném případě ztotožnit. Naopak již v rozkladu žalobkyně odkázala na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce, kdy např. dle rozsudku sp. zn. 5 As 51/2009 ze dne 9.10.2009, nebo rozsudku 2 As 77/2009 ze dne 25.2.2010 plyne, že takovéto porušení zákona nemohou sama osobě vůbec znamenat "závažné porušení veřejného pořádku": „*Výhradu veřejného pořádku je tedy nutno s ohledem na shora uvedenou směrnici a zejména konstantní judikaturu Evropského soudního dvora interpretovat tak, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsánoho v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Český zákonodárce navíc okruh protiprávních jednání pro případnou aplikaci dále zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Presumuje tak jednoznačně intenzivnější zásah, než pouhé narušení veřejného pořádku předpokládané směrnicí; nelze proto usuzovat na všechny trestné činy, ale pouze trestné činy mimořádné závažnosti...*“ Závažné narušení veřejného pořádku tedy zahrnuje pouze některé z nejzávažnějších trestných činů. Výklad správního orgánu, že je "závažné narušení veřejný pořádek" již tím, že "mohlo" dojít ke spáchání "správního deliktu" je zjevně nesprávný a neopírá se o žádné ustanovení právního řádu.

4.) Žalobkyně uvést, že byla takovýmto posouzením navíc poškozena její práva spočívající v legitimním očekávání. Nelze totiž pominout skutečnost, že na území České republiky žalobkyně pobývá více jak šest let (to je jednoznačně i obsahem správního spisu, když to plyne z výpisů z evidence cizinců. Pokud by totiž v době před 14.10.2009 měla vykonávat nelegální práci, tak by tu byl jednak důvod pro odpovědnost na úseku zaměstnanosti a rovněž na úseku regulace pobytu cizinců. Výkon nelegální práce by tak

zakládal odpovědnost dle ust. § 139 odst. 4 zákona o zaměstnanosti a jednak by byl důvodem pro správní vyhoštění žalobkyně dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud ovšem ani jeden z těchto věcně příslušných orgánů zde žádný důvod neshledává, naopak bez jakýchkoliv námitek jak Úřad práce, tak rovněž Služba cizinecké policie vydávají k žádosti žalobkyně povolení po dobu několika let, tak nemůže věcně nepřislušný orgán (Ministerstvo vnitra) tuto situaci zpochybňovat poukazem na "výkon nelegální práce." Zde žalobkyně odkazuje i na judikaturu Nejvyššího správního soudu např. rozsudek sp. zn. 8 Afs 75/2005-130, který použitelný pro případ, kdy žádný z věcně příslušných orgánů vůči žalobkyni nic nenamítá, tak toto její *"oprávněné (legitimní) očekávání je zapotřebí respektovat a chránit i v navazujících řízeních ... "* Je tedy objektivně nemyslitelné, aby cizinec pobýval na území České republiky po více než šest let. a to zcela legálně, kdy žádný věcně příslušný správní orgán nikdy tuto skutečnost v žádném směru nezpochybní, a pak správní orgán do budoucna dovozuje "závažné narušení veřejného pořádku" ze strany žalobkyně. Kdyby totiž žalobkyně skutečně vykonávala nelegální práci, tak by ji zcela jistě již služba cizinecké policie vyhostila a vyvezla z území České republiky.

Žalovaný v rámci svého písemného vyjádření k žalobě uvedl, že ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správního řádu má být přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem. Orgány cizinecké policie i ministerstvo vnitra jako celek je mj. povoláno hájit veřejný zájem v této oblasti, tzn. v daném případě zájem na důsledném dodržování pobytového režimu cizinců v rámci platného českého práva. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci; vzhledem k výše uvedenému navrhuje, aby procesní soud po provedeném řízení shledal žalobu nedůvodnou a jako takovou ji zamítl.

Žalobkyně repliku k vyjádření žalovaného nepodala.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

O věci přitom rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Na základě uvedených podkladů Městský soud v Praze posoudil žalobní námitky takto:

Podle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže

- a) cizinec je zařazen do informačního systému smluvních států,
- b) cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území,**
- c) cizinec nesplňuje podmínku trestní záchovalosti (§ 174),
- d) v řízení jsou zjištěny skutečnosti podle § 77 odst. 2 písm. f),
- e) je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo
- f) cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie,**

za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Ad 1.) Soud námitku žalobkyně, v které rozhodnutí žalovaného vytýká nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost neshledal.

Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 2. 2010, čj : OAM-9723-6/TP-2009, kterým byla předmětná žádost zamítnuta, se opírá o dva důvody, z nichž každý je dostačujícím pro nevyhovění žádosti. V rámci této žalobní námítky žalobkyně zpochybňovala naplnění důvodu dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle ust. § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, přičemž nepředložení tohoto dokladu je dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) tohoto zákona důvodem k zamítnutí žádosti. Podle ust. § 71 odst. 1 zák.č. 326/1999 Sb. se za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Ust. § 4 odst. 1 písm. a) až c) za podmínek ust. § 4 odst. 2 a 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, v platném znění, stanovuje kdo se pro účely výše uvedeného ustanovení považuje za společně posuzované osoby. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že v případě žadatelky neexistuje společně posuzovaná osoba ve smyslu výše uvedených ustanovení. Správní orgán I. stupně stanovil dle výše uvedených ustanovení zákona o životním a existenčním minimu, že jako určující částku životního minima v případě žadatelky cizince třeba považovat částku 3126,- Kč a jako určující částku normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení je třeba považovat částku 5088,- Kč. Uvedené stanovené částky žalobkyně nijak v žalobě nezpochybnila.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně v řízení předložila správnímu orgánu smlouvu o ubytování uzavřenou dne 15. 10. 2009, z jejího obsahu vyplývá, že žalobkyně není povinna hradit ubytovateli cenu za ubytování a ubytování jí je poskytováno zdarma, proto za celkovou určující částku, kterou byla žalobkyně povinna správnímu orgánu doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem třeba považovat částku 3126,- Kč.

Žalobkyně předložila Smlouvu o pracích prováděných ve prospěch družstva ze dne 11.11. 2009 uzavřenou mezi ní a N.K.Stav, družstvo, IČ: 26938219, dle níž měla zahájit výkon práce dne 01. 09. 2008. Dále předložila Rozhodnutí o povolení zaměstnání ve výše uvedeném družstvu, a to ode dne 14. 10.2009 do 30.09.2010, a Potvrzení Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 12. 10. 2009, že od 01. 09. 2008 je členkou již zmiňovaného družstva. K výše uvedeným dokladům doložila Potvrzení o výši příjmu ze

dne 11. 11. 2009, dle něhož měla pobírat v období od července do října 2009 mzdu.

Podle ust. § 89 zák.č. 435/2004 Sb., zákon o zaměstnanosti, cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Soud na základě uvedených dokladů a citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti musí konstatovat, že závěr správních orgánů, podle kterého žalobkyní předložený doklad o příjmech nebylo možno považovat za doklad ve smyslu § 71 odst. 1 zák.č. 326/1999 Sb., neboť žalobkyní dokládáný příjem pocházející z období červenec až září 2009 byl získán nelegálně, jelikož v tomto období žalobkyně nevlastnila platné pracovní povolení, nepobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Povolení k zaměstnání bylo vystavené Úřadem práce Brno - venkov až ode dne 14. 10. 2009, to znamená, že až od tohoto data mohla vykonávat zaměstnání v daném družstvu. Navíc ze Smlouvy o pracích prováděných ve prospěch družstva N.K. Stav vyplývá, že zahájení výkonu práce bylo stanoveno ke dni 01. 09. 2008 a vzhledem k tomu že materiály cizinecké evidence neobsahovaly žádné platné pracovní povolení vztahující se k uvedenému družstvu, žalobkyní prováděná nelegální činnost na území České republiky se tedy vztahuje již k datu zahájení výkonu práce pro dané družstvo - tedy k září roku 2008.

Z žalobkyní předložených dokladů vyplývá, že od září roku 2008 – do 14.10.2009 pracovala nelegálně a doklady o příjmech vztahující se k tomuto období nemohly být uznány jako doklady příjmy dokládající, neboť dokladem dle ustanovení § 71 odst. 1 zák.č. 326/1999 Sb., může být pouze doklad o příjmech nabytých v souladu se zákony české republiky. Soud nemůže přisvědčit argumentům žalobkyně dle kterých jej byl správní orgán I. stupně povinen vyzvat k odstranění vad podání resp. dokladů. Inspektorát je povinen při zjišťování zákonných podmínek, za kterých je možno povolení udělit s vlastními šetření i z žalobkyní předložených dokladů. Doklad předložený žalobkyní neprokazuje příjem dle smyslu § 71 odst. 1 zák.č. 326/1999 Sb., neboť takovým dokladem může být pouze doklad o příjmech legálních nikoliv získaných v rozporu se zákony ČR.

Skutečnost, že doklad o příjmech předložený žalobkyní neprokazuje příjem legální byl doložen samotnou žalobkyní a vyplývá, z Povolení k zaměstnání vystaveného Úřadem práce Brno - venkov ode dne 14. 10. 2009, a z neexistence jiného dřívějšího povolení k zaměstnání. Za této situace je nesmyslný požadavek žalobkyně, že inspekce ji měla vyzvat k odstranění vad. Inspektorát vycházel ze všech důkazů předložených jak žalobkyní tak zjištěných v evidencích vedených k osobě cizinky a oprávněně dospěl k závěru, že žalobkyně nepředložila doklad dle smyslu § 71 odst. 1 zák.č. 326/1999 Sb., a proto v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců žádost zamítl. Skutečnost, že rozhodující správní orgán nevyhodnotí v řízení důkazy dle očekávání žalobce neznámá, že jde o rozhodnutí překvapivé, naopak již při předkládání dokladů se znalostí předpisů vztahujících se k pobytu žalobkyně na území ČR byl závěr inspekce zcela předvídatelný.

Ad 2.) Námitka žalobkyně, že otázka výkonu nelegální práce nemohla být ani jako otázka předběžná řešena v tomto řízení, není rovněž důvodná. Skutečnost, že žalobkyně vykonávala práci nelegálně doložila samotná žalobkyně a to doklady přiloženými k žádosti o povolení trvalého pobytu, inspekce tyto doklady musela posoudit a vyhodnotit, a to v rámci rozhodování o žádosti žalobkyně nejednalo se o předběžnou otázku ani nijaké další řízení (delikt ní ,atd), které žalobkyně Inspektorátu podsouvá.

Ad 3.) V další námitce žalobkyně uvádí, že žalovaný založil své rozhodnutí rovněž na úvaze, že výkonem nelegální práce se žalobkyně dopustila závažného narušení veřejného pořádku, s tím se žalobkyně nemůže ztotožnit a odkazuje judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce, kdy např. dle rozsudku sp. zn. 5 As 51/2009 ze dne 9.10.2009, nebo rozsudku 2 As 77/2009 ze dne 25.2.2010)

Soud k odkazu žalobkyně musí uvést, že uvedené rozsudky předcházely rozhodnutí rozšířeného senátu čj. 3 As 4/2010 – 151 ze dne 26. července 2011 Nejvyššího správního soudu, které si předsevzalo sjednotit výklad pojmu "závažné porušení veřejného pořádku".: „Rozšířený senát shrnuje, že při výkladu pojmů „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.“

Soud proto musel přihlídnout k tomu, o jaké řízení se jednalo. Inspektorát konstatoval, že výkonem nelegální práce 1.9.2009 do 14.10.2009 došlo k závažnému narušení veřejného pořádku, přičemž je nutno přísněji posuzovat nezákonné jednání žalobkyně jestliže jde o povolení k trvalému pobytu, než jde-li o vyhoštění, které je citelnějším zásahem do života cizince. Při povolování pobytu je třeba trvat na vyhovění žádostem pouze osob dodržujících právní řád ČR. Jestliže žalobkyně pobývá na území tak dlouho, a přesto pro ni není samozřejmostí seznámit se s předpisy vztahujícími se k pobytu cizinců a dodržovat je, závěr Inspektorátu o závažném narušení veřejného pořádku je dle názoru soudu oprávněný.

Ad 4.) Důvody uvedené ve pod tímto žalobním bodem nejsou důvodem pro vyhovění žádosti o povolení trvalého pobytu naopak jestliže více jak šest let pobývá žalobkyně na území České republiky je tím spíše je třeba považovat výkon nelegální práce za závažnější porušení orgány cizinecké policie chráněného zájmu na dodržování předpisů o pobytu cizinců, s kterými měla žalobkyně dost času se seznámit.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. listopadu 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová , v.r.
předsedkyně senátu